

Részlet Marcos de Lisboa (1511–1591) Crônicas da Ordem dos Frades Menores című munkájából

„XIII. Az áhítat, amellyel Szent Erzsébet a ferencesek iránt viseltetett

... az Ögróf rögtön elküldetett két ferences barátért, hogy a Szent [asszony] óhaja szerint beszélgethessen velük Istenről. Ahogy meglátta őket a Szent, olyan boldog lett, mintha bennük Krisztust látta volna meg; és közülük az egyik, az ő lelki vezetője, egyebek között nagy buzgalommal beszélt Istenről és [Erzsébet] lelkének egészségéről. „Azokat a dolgokat illetően, atyám, amelyekről a lelkem szenved, van egy, amely azt igazán szomorúvá teszi: tudni, hogy a bűneim miatt megérdemeltem, kevésbé legyek szeretve Isten által. Jóllehet folyton azon dolgozom, hogy minden erőmmel őt szeressem, ezért nagyon félek, hogy méltatlannak ítélszeretetére, és kivet magából.” A szerzetes nagyszerű szavakkal bizonygatta neki, hogy összehasonlíthatatlanul nagyobb a mi Urunk Jézus Krisztus szeretete [Erzsébet] iránt, mint ahogy [Erzsébet] szereti, vagy egyáltalán képes lenne szeretni az Urat. „Ha ez így lenne, (válaszolta a Szent), akkor [az Úr] nem engedné, hogy egy pillanatra is távol legyek tőle, sem betegséggel, sem más munkával, [hiszen] annyira vágyom szeretni őt.” Ezután ez a lelki vezető válaszában kijelentette és több érveléssel bebizonyította, hogy az isteni szeretet, mellyel Isten szeret minket, mennyivel túlszárnyalja a mi [szeretetünk] határait, mert az ő szeretete végtelen, örök, erős, tiszta és teljes, a miénk pedig kicsi, időleges, gyenge, tisztátalan és tökéletlen. [Ekkor] a Szent egyik kezével rámutatott egy fára, amely annak a folyónak a túlsó partján volt, amely mellett ők is álltak, és így szólt: „Hamarabb elhinném, hogy az a fa átköltözik a folyónak erre a partjára, mint azt, hogy az Úr annyira szeret engem, mint [amennyire] én őt, hiszen Ő édes szeretetnek hiányával hátrahagy engem.” Csodálatos dolog történt ekkor, amint a Szent befejezte szavait, a fa gyökerestül kirántódott és magát a folyó túloldalára ültette. Összecsapta erre kezeit Jézus Krisztus szolgálóleánya, egyből érezte lelkében, milyen végtelenül túlszárnyal minket az Úr az ő végtelen szeretetével, majd a földre borult, és megvallotta az Úrnak, hogy legyőzött a szeretete által, amiért örök hálát adott neki.”

(Szűcs Kata Ágnes fordítása)

Verso, Irodalomtörténeti folyóirat, 2019, 1. 120.

